

[Socialministeren.]

ningen burde hvile på hele befolkningen som en almindelig finanslovsudgift. Heroverfor har nogle ordførere ment, at der skulle udredes et særligt bidrag. Det underer mig noget, at man ikke vil have et særligt bidrag for militæret eller for skoleuddannelsen eller for en hel masse andet af det, der står på finansloven. Det står klart i forslagene her, at udgifterne dækkes på de årlige finanslove, og det står der i de allerfleste af de love, der overhovedet fremsættes og vedtages i det høje ting. Det betyder, at når man skal gøre det årlige regnskab op og finde dækning for udgifterne, må man også skaffe dækning for denne udgift, enten det så bliver over den direkte skat eller det bliver over momsens eller noget andet. Det er ikke det centrale i denne forbindelse; det centrale er, at hele befolkningen i fællesskab dækker udgifterne ved invalidepensionsordningen.

Man kan måske spørge, om dette synspunkt ikke også gælder folkepensionen, hvor vi har opretholdt et specielt bidrag. Herom kan jeg sige, at det her drejer sig om en slags forsikringsordning, og dette gælder vel i endnu højere grad i fremtiden. Når man tænker på tillægspensionsordningen, som må hvile på forsikringsprincippet, er det rimeligt, at udgifterne dækkes ved et specielt bidrag. Men der er ikke noget, der taler for, at vi ikke skulle dække udgifterne til de invaliderede i fællesskab over de skatter og afgifter; vi nu engang betaler.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen var inde på spørgsmålet om forholdet mellem ydelserne. Jeg går ud fra, at ærede medlemmer har bemærket, at der er et meget forenklet forhold mellem grundbeløbet og de forskellige ydelser. Formålet er at forenkle administrationen, men ikke alene at forenkle administrationen, men også at gøre det lettere for de enkelte borgere at overse, hvad selve lovgivningen betyder for dem. Jeg synes, det er meget ønskværdigt, om vi kan nå frem til at forenkle administrationen så meget som muligt.

Det ærede medlem talte også om overgangsadministrationen. Jeg vil give det ærede medlem ret i, at vi ikke kan undgå, når vi indfører denne ordning, at vi får en

overgangsadministration. Udvalget har ikke turdet gå så vidt at foreslå administrationen decentraliseret. Man skulle så tænke sig noget i retning af, at vi også decentraliserede invalideretten med underretter landet over. Det problem tror jeg nok vi skal overlade til sociallovskommissionen at tage stilling til.

Det ærede medlem fru Clara Munck ville se på satsene og var faldet over et enkelt tal på 26.000 kr. for et ægtepar. Det er et konstrueret tal, eller måske jeg skal sige det mindre stærkt: et undtagelsestal, for det er det tal, man kommer frem til, hvis man regner med et ægtepar, hvor begge er stærkt ramte invalider, hvor begge skal have alle tillæg, og som også skal have dobbelt plejetillæg og bistandstillæg. I dette tilfælde kan man komme op på dette beløb, men det er et spørgsmål, om det ikke også er berettiget, når familien er så hårdt ramt.

Det ærede medlem rejste spørgsmålet om pensionstillægget. Det synes jeg vi kan tage op i udvalget. Det ærede medlem drillede mig noget med, at jeg havde glemt at læse på mit eget cirkulære med hensyn til satsene og tallene, så lovforslagets tal er ukorrekte. Jeg vil gerne sige, at dette lovforslag har 1963 som udgangspunkt, og de tal, der står i lovforslaget, er tal for 1963. Vi har valgt dette, fordi vi gerne ville have en harmonisering med det pristal, hvorefter pensioner og lønninger reguleres. 1963 bliver altså 100 eller nulpunkt, om man vil. Det har vi altså fundet det rigtigst at gå ud fra for at få den rigtige regulering eller en regulering, der er lettere at overse. Det retter sig selv for øvrigt, når man hurtigt kan regne med procenter.

Til det ærede medlem fru Grethe Philip vil jeg sige, at jeg er enig i, at beskæftigelsen kommer til at spille en overvældende rolle for revalideringsarbejdet. Det gør den en overgangstid; men mon vi ikke engang skulle kunne komme dertil, forhåbentlig snart, at vi erkender, at en invalid, der er revalideret til et stykke arbejde, har samme ret til at blive i det arbejde, også hvis der skulle blive nogen ledighed? Hvorfor skal den, der døjede mest med at klare et stykke arbejde, rammes først af ledighed? Vi må kunne få befolkningen, arbejdspladserne og arbejdslederne til at se sådan på dette spørgsmål; at de revaliderede ikke ud-